

ΕΚΑΤΟΜΒΗ

ἂ αἱματόβαφα χορτάρια,
πὺ σημάδεψε ἡ φυγή,
τῶν σφαγμένων τὰ κουφάρια
πυραμίδα ἔχουν στηθῆ.

Τῆ γυμνῆ του κάρα ὑψώνει
τοῦ σωροῦ τὸ κορφινὸ
καὶ τὶς κόχες του καρφώνει
σὲ σπιτάκι ἀλαργινό.

Ἄλλο μὲ χεριοῦ σημάδι
ρίχνεται στὸν ἥλιο πῶς
τὸ κατακρατεῖ ἀπ' τὸν Ἄδη
καὶ τὸ ξεγελᾷ μὲ φῶς.

Τρίτο δύστιχο κουφάρι
στῆ φριχτῆ του ἀπελπισιά
ἀνασκώνει τὸ ποδάρι
καὶ τὸν οὐρανὸ κλωτσᾷ.

Ἄλλο κάποιο, ποὺ λιγάκι
σάπιο κρέας κάπου κρατεῖ,
σκούζει, κράζει τὸ γεράκι
νὰ τὸ φάῃ ν' ἀπαλλαχτῆ.

Τὸ πιὸ δίκιο γονατίζει
 μέσ' στῶν ἄλλων τὸ σωρὸ
 χάρη ἀκόμα σὰ νὰ ἐλπίζει
 ἀπ' τὸ μπόγια τὸ σκληρό.

Μὰ τὸ πιὸ πελώριο τρίζει
 τ' ἄσπρα δόντια του μὲ ὀργή,
 ποὺ δυνότανε νὰ δριζή
 καὶ δὲν πρόσταζε σφαγή.

Κάποιο κλαίγεται τοῦ κάκου
 ποὺ δὲ βρίσκεται μεριά
 γιὰ τὸ σκάψιμο ἑνὸς λάκκου
 μέσ' σὲ τόση ἀπλοχωριά.

Καταριέται ἄλλο μὲ πόνο
 τὸ τσακάλι τὸ φριχτὸ
 ποῦφαγε τὶς σάρκες μόνο
 κι' ἄφησε τὸ σκελετό.

Ἔνα δείχνει ἀριστερά του
 καὶ μὲ θρήνους ξεφωνεῖ
 πὼς δὲν πέθανε ἡ καρδιά του.
 μὰ ὀλοζώντανη πονεῖ.

Μιὰ νεφέλη παρομοιάζει
 μὲ τὴ μάννα του ἄλλο, κι' ὦ!
 - Φύγε! Φύγε! τῆς φωνάζει,
 νὰ μὴ δῆς τέτοιο κακό!

Κ' εἶναι κάποιος, ἓνα μονάχα,
 ὁποῦ λέει κι' ὅλα σωποῦν:
 - Θὰ μᾶς λησμονήσουν τάχα
 ἢ θὰ μᾶς ἐκδικηθοῦν;

